

Kwartaalupdate

Bestuurdersaansprakelijkheid

Q1 2023

Introductie

Auteurs: [Thomas Munnik](#) en [Annerieke Meerkerk](#)

In het eerste kwartaal van 2023 zijn op www.rechtspraak.nl verschillende uitspraken gepubliceerd waarin de ingestelde vordering gegrond was op bestuurdersaansprakelijkheid.

In deze Kwartaalupdate Bestuurdersaansprakelijkheid voor Q1 2023 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

01. Feitelijk bestuurder – wanneer is sprake van ‘terzijde stellen van het bestuur’ (Hoge Raad 24 maart 2023)	2
02. Schending boekhoudplicht, niet slechts bij ontbreken van administratie (Gerechtshof 's-Hertogenbosch 10 januari 2023)	5
03. Betalingsonwil of betalingsonmacht? (Gerechtshof Amsterdam 10 januari 2023)	8
04. Aansprakelijkheid bestuurder bij turboliquidatie (Gerechtshof 14 maart 2023)	11

01

Feitelijk bestuurder – wanneer is sprake van ‘terzijde stellen van het bestuur’?

(Hoge Raad 24 maart 2023)

Het faillissement van restaurant Red Dragon vormt de aanleiding voor een uitspraak van de Hoge Raad waarin de vraag wordt beantwoord hoe dient te worden vastgesteld of sprake is van een feitelijk bestuurder, die in faillissementssituaties met een bestuurder kan worden gelijkgesteld.

De vennootschap Red Dragon B.V. wordt op 20 januari 2014 opgericht door onder andere Stichting Enalmei. Deze stichting is enkele jaren eerder, in 2012, opgericht. Bij oprichting bestaat het bestuur van Red Dragon uit vier personen. Daarnaast speelt de bestuurster van Enalmei (“E”) een grote rol binnen de business van Red Dragon. Zij is zelf echter (nog) geen statutair bestuurder. Het doel was om binnen Red Dragon een groot restaurant te exploiteren, waartoe een nieuw bedrijfspand zou worden gebouwd. Voor de financiering van de bouw is Rabobank bij het project betrokken. Rabobank stemt in oktober 2014 in met het ter beschikking stellen van een bedrag van EUR 3,1 miljoen aan Red Dragon, mits Red Dragon zelf eerst EUR 4,9 miljoen uit eigen vermogen weet te financieren.

De communicatie tussen Red Dragon en Rabobank in de daaropvolgende periode wordt namens Red Dragon vooral gevoerd door E. Bij e-mail van 18 november 2014 stuurt E een overzicht van het budgetbestand van Rabobank, evenals enkele facturen van bouwbedrijf Kreeft, in totaal een bedrag van bijna EUR 4,8 miljoen. In een hierop volgende e-mail stuurt E, na een verzoek van Rabobank, eveneens rekeningafschriften van Stichting Enalmei waaruit zou moeten volgen dat Stichting Enalmei betalingen zou hebben verricht. Ook die worden op korte termijn verstrekt.

Later blijkt dat zowel de facturen van bouwbedrijf Kreeft als de rekeningafschriften zijn vervalst. Bouwbedrijf Kreeft zou nooit werkzaamheden hebben verricht voor de bouw van restaurant Red Dragon.

Op 18 december 2014 is dit voor Rabobank echter nog onbekend. Op die datum maakt zij een bedrag van EUR 3 miljoen over aan het bouwdeposito dat Red Dragon bij Rabobank aanhoudt. Enkele dagen later, op 24 december 2014, wordt E benoemd tot enig bestuurder van Red Dragon.

Het restaurant van Red Dragon opent in mei 2015 haar deuren, maar gaat uiteindelijk op 6 december 2016 failliet. De curator vordert vervolgens in eerste aanleg een verklaring voor recht dat E haar taak als bestuurder dan wel als feitelijk beleidsbepaler kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld, en dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De rechtbank veroordeelt E tot betaling van het faillissementstekort, verminderd met een bedrag van EUR 1 miljoen. In hoger beroep blijft het oordeel van de rechtbank in belangrijke mate in stand, zij het dat E wordt veroordeeld tot betaling van het gehele boedeltekort, evenals tot betaling van een bedrag van EUR 1 miljoen bij wijze van voorschot.

Ten aanzien van het verwijt dat E als feitelijk beleidsbepaler van Red Dragon zou kunnen worden aangemerkt, heeft het hof onder andere meegewogen dat (i) zij degene is die in communicatie met Rabobank kenbaar maakt dat zij nog te betalen facturen zal paraferen, (ii) zij voorstellen doet aan Rabobank over betalingstermijnen en (iii) zij ten overstaan van de FIOD heeft bevestigd dat zij vanaf eind november 2014 actief betrokken raakte bij het restaurant. Volgens het hof had E daarmee dermate vergaande betrokkenheid bij de gang van zaken binnen Red Dragon dat zij met een bestuurder kan worden gelijkgesteld.

In cassatie neemt E het standpunt in dat zij slechts in de periode tussen 24 december 2014 en 6 december 2016 formeel bestuurder is geweest, en dat een eventuele aansprakelijkheid als bestuurder slechts voor die periode zou kunnen gelden. Ten aanzien van de daaraan voorafgaande periode zou zij niet hebben te gelden als feitelijk beleidsbepaler, en zou zij dus niet met een bestuurder gelijkgesteld kunnen worden (in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW). E wijst er daarbij op dat het hof ten onrechte niet zou hebben beoordeeld of sprake was van een feitelijke terzijdestelling van het (formele) bestuur, terwijl dat volgens de wetgever wel van belang zou zijn om te kunnen vaststellen of iemand als feitelijk beleidsbepaler kan worden aangemerkt.

De Hoge Raad volgt E hierin niet. Volgens de Hoge Raad is voor de vaststelling of iemand kan worden aangemerkt als een feitelijk beleidsbepaler (en dus via artikel 2:248 lid 7 BW met een bestuurder kan worden gelijkgeschakeld) niet vereist dat de feitelijk beleidsbepaler de rechtspersoon heeft bestuurd in plaats van, en met uitsluiting van, het formele bestuur. Het gebruik van het woord 'mede' in artikel 2:248 lid 7 BW toont volgens de Hoge Raad bovendien aan dat van zodanige beleidsbepaling eveneens sprake kan zijn in de situatie dat ook de formele bestuurders hun taken als bestuurder zijn blijven uitoefenen. Het cassatieberoep van E slaagt niet, en het oordeel van het hof blijft dus in stand.

Deze uitspraak laat goed zien hoe wordt aangekeken tegen personen die zich veilig wanen tegen mogelijke aansprakelijkheid in faillissement, met als argument dat zij zelf geen (statutair) bestuurder zijn, doen er goed aan zich te realiseren dat ook zij een aansprakelijkheidsrisico lopen.

02

Schending boekhoudplicht, niet slechts bij ontbreken van administratie

(Gerechtshof 's-Hertogenbosch 10 januari 2023)

Vennootschap XX Elektrotechniek B.V. ("LET") wordt op 11 juli 2017 failliet verklaard. Alle aandelen in LET worden gehouden door een holdingvennootschap ("Holding"). Holding is eveneens enig bestuurder van LET. Op zijn beurt is X enig bestuurder en aandeelhouder van Holding.

De curator in het faillissement van LET concludeert dat sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur bij LET. Volgens de curator is sprake van schending van de boekhoudplicht ex artikel 2:10 BW. Als gevolg daarvan zou kennelijk onbehoorlijk bestuur vaststaan, en wordt dit vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement van LET te zijn. Voor de rechtbank Limburg vordert de curator een verklaring voor recht dat X en Holding uit dien hoofde hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort van LET. Tevens vordert de curator dat X en Holding worden veroordeeld tot een betaling van een voorschot van EUR 750.000. In eerste aanleg worden de vorderingen toegewezen.

In het door X en Holding ingestelde hoger beroep staat vooral de vraag centraal of sprake is geweest van schending van de boekhoudplicht ex artikel 2:10 BW. De curator heeft in dit verband aangevoerd dat het resultaat van LET tussen 2015 en 2016 is gedaald met EUR 602.000, dat het eigen vermogen in de betreffende periode is gedaald met EUR 450.000, en dat ook de vaste activa – met een daling van EUR 91.000 – aanzienlijk in waarde zouden zijn gedaald. Hoewel volgens de curator evident sprake was van een bij LET gevoerde administratie, was deze volgens de curator gebrekkig. Zo zou voor talloze overboekingen van LET naar andere groepsvennootschappen waarbij Holding en X betrokken zijn iedere specificatie en/of onderbouwing met onderliggende stukken ontbreken. Hieruit zou de gebrekkigheid van de administratie volgen. De curator baseert zich hierbij op een rapport van feitelijke bevindingen, dat in zijn opdracht door een registeraccountant (A) is opgesteld.

X en Holding betwisten de door de curator aangevoerde overboekingen niet, maar wijzen op een concernovereenkomst die zou zijn gesloten met andere entiteiten binnen de groep waartoe ook LET behoorden. De betreffende overeenkomst wordt in hoger beroep in het geding gebracht. Uit deze overeenkomst kan volgens het hof echter geen verklaring voor de bedoelde overboekingen worden afgeleid. Op basis van de verplichtingen uit deze overeenkomst zou LET gehouden zijn geweest om in 2016 een bedrag van EUR 24.000 te voldoen. De transacties overstegen dit bedrag echter aanzienlijk. De concernovereenkomst kan volgens het hof dan ook niet de grondslag hebben gevormd voor de uitgevoerde transacties. Ook een door X en Holding overgelegd overzicht geeft volgens het hof geen duidelijkheid over de schuldverhoudingen tussen de verschillende groepsvennootschappen, en vormt daarmee evenmin een verklaring voor de transacties.

Uit al het voorgaande concludeert het hof voldoende vaststaat dat de administratieplicht van artikel 2:10 BW is geschonden, en dat dit bovendien niet als een onbelangrijk verzuim kan worden aangemerkt. De schending van de administratieplicht wordt dan ook vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement van LET te zijn. Ter afwending van aansprakelijkheid hebben X en Holding nog gewezen op een tweetal factoren die volgens hen zouden hebben geleid tot het faillissement van LET. Zo zou BAM een vordering van LET van EUR 300.000 ten onrechte onbetaald hebben gelaten. Hiervoor ontbreekt volgens het hof echter iedere onderbouwing. Het verwijt dat X en Holding hieromtrent maken aan de curator, dat deze onvoldoende onderzoek zou hebben verricht naar deze vordering, slaagt evenmin – volgens het hof heeft de curator wel degelijk onderbouwing gevraagd, maar heeft hij deze nimmer ontvangen. De andere door X en Holding aangedragen verklaring voor het faillissement heeft betrekking op het mislopen van een omvangrijk project van Strukton. Ook hiervoor ontbreekt volgens de hof iedere onderbouwing – zo zouden stukken ontbreken waaruit een concreet vooruitzicht op het project zou volgen, en blijkt evenmin dat het mislopen van een hiermee te realiseren marge tot verslechtering van de financiële situatie van LET zou hebben geleid. X en Holding slagen er dus niet in het bewijsvermoeden te ontzenuwen.

Ook het beroep van X en Holding op matiging slaagt niet. Het hof wijst hiervoor onder andere naar de aard en ernst van de onbehoorlijke taakvervulling, en benoemt hierbij de transacties waarbij veel vermogensbestanddelen van LET zouden zijn weggevloeid zonder dat hiervoor een bedrijfseconomische verantwoording kon worden gegeven. Het eerdere vonnis van de rechtbank wordt bekrachtigd.

Deze uitspraak illustreert dat voor het bepalen of voldaan is aan de administratieplicht niet alleen wordt gekeken naar de aanwezigheid van een administratie en/of naar het regulier bijhouden van de administratie. De administratieplicht houdt eveneens in dat inzichtelijk moet zijn wat de grondslag is van verschillende transacties die uit de administratie blijken. Slaagt een bestuurder er in faillissement niet in om een deugdelijke onderbouwing te geven van deze transacties, dan loopt hij een reëel risico uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid aansprakelijk te zijn voor het gehele boedeltekort.

03 **Betalingsonwil of betalingsonmacht?**

(Gerechtshof Amsterdam 10 januari 2023)

In onze kwartaalupdates staat regelmatig de vraag centraal of het onbetaald laten van een vordering van een schuldeiser van een vennootschap het gevolg is van betalingsonmacht of van betalingsonwil. Is sprake van betalingsonwil, dan zal de bestuurder van de vennootschap daarvan over het algemeen een persoonlijk ernstig verwijt gemaakt kunnen worden. Is echter sprake van betalingsonmacht, dan zal van aansprakelijkheid van de bestuurder minder snel sprake zijn. In deze procedure is in eerste aanleg door de rechtbank Noord-Holland geoordeeld dat sprake zou zijn van betalingsonwil, terwijl het gerechtshof Amsterdam in hoger beroep tot de conclusie komt dat sprake is van betalingsonmacht.

De procedure betreft een geschil tussen Wals enerzijds en Everest Holding en X B.V. anderzijds. Everest houdt alle aandelen in X. Op zijn beurt houdt Y alle aandelen in X. Wals (actief in het installeren van onder andere verpakkingssystemen voor de industrie) sluit met Eurol B.V. een koopovereenkomst voor de levering van een inpakrobot, waarmee blikjes in dozen kunnen worden ingepakt. Op haar beurt sluit Wals op 4 juli 2011 een overeenkomst met X voor de levering van deze robot.

Ruim een jaar later, op 21 augustus 2012, ontbindt Eurol de koopovereenkomst met Wals. De machine zou niet voldoen. Wals stelt op haar beurt hierop X aansprakelijk voor alle schade die zij als gevolg van deze ontbinding lijdt. Eurol maakt een juridische procedure aanhangig jegens Wals, waarin de vraag centraal staat of Wals is tekortgeschoten in haar contractuele verplichtingen jegens Eurol. In deze procedure wordt uiteindelijk een minnelijke regeling getroffen.

De procedure tussen Wals en X wordt omvangrijker. Wals verkrijgt verlof tot het leggen van conservatoir beslag ten laste van Everest, X en Y, onder meer onder Heineken Nederland. Deze vennootschap is een van de belangrijkste opdrachtgevers van X. In kort geding wordt opheffing van deze beslagen gevorderd.

Ten aanzien van dit gedeelte van de procedure wordt uiteindelijk een minnelijke regeling getroffen: X betaalt een bedrag van EUR 35.000 aan Wals. De beslagen worden opgeheven, maar de inhoudelijke procedure tussen Wals en X wordt voortgezet. Bij vonnis van 26 november 2014 veroordeelt de rechtbank Noord-Holland X tot betaling van een bedrag van ongeveer EUR 100.000. Als betaling uitblijft, gaat Wals over tot het leggen van executoriaal derdenbeslag, wederom onder Heineken.

In hoger beroep wordt het door X aan Wals te betalen bedrag verlaagd tot ongeveer EUR 41.000. Als betaling wederom uitblijft, dient Wals een verzoek in tot faillietverklaring van X. Dat verzoek wordt afgewezen. In de faillissementsprocedure overlegt X een verklaring waaruit onder andere blijkt dat zij nog actief is, maar dat wel sprake is van minder opdrachten dan in eerdere periodes.

Wals besluit hierop tot het dagvaarden van Y en Everest uit hoofde van externe bestuurdersaansprakelijkheid. Naar het oordeel van Wals kan hen een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt van het feit dat X de vordering van Wals niet heeft voldaan. De rechtbank wijst de vordering in eerste aanleg toe, en wijst daarbij onder andere op het feit dat Y en Everest zouden hebben geweigerd om aan te geven welke andere verhaalsmogelijkheden X zou kunnen bieden. Uit de stellingen in de faillissementsprocedure zou bovendien zijn gebleken dat sprake was van een gezonde onderneming. Y en Everest zouden onvoldoende feiten en omstandigheden hebben aangedragen waaruit zou volgen dat geen sprake was van betalingsonwil, maar van betalingsonmacht.

In het door Y en Everest ingestelde hoger beroep komt het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden tot een ander oordeel. In hoger beroep wordt onder andere gewezen op de teruglopende omzet van X, blijkende uit de debiteurenlijst, tussen 2014 en 2016. Het bedrag op de debiteurenlijst zou zijn gedaald van EUR 183.000 in 2014 naar EUR 19.000 in 2016. Y en Everest voeren aan dat 90 procent van de omzet van X werd gerealiseerd via twee klanten, te weten Wals en Heineken. Ten aanzien van het wegvallen van de omzet van Heineken is gewezen op een stringent beleid dat Heineken voert ten aanzien van gelegde beslagen.

Dat beleid houdt in dat Heineken de relatie met een opdrachtnemer opzegt wanneer beslagen worden gelegd en/of wanneer twijfels bestaan over de kredietwaardigheid. Het hof overweegt dat X geen verwijt kan worden gemaakt van het wegvallen van de omzet via Heineken.

Y en Everest enerzijds en Wals anderzijds twisten eveneens over de vraag of het door Wals gelegde executoriaal beslag in overeenstemming is met de vaststellingsovereenkomst die werd gesloten ter beslechting van het geschil over de eerder gelegde conservatoire beslagen. Volgens het hof lag de ratio van het aangaan van deze overeenkomst in het waarborgen van de continuïteit van X. Het gelegde executoriaal beslag is volgens het hof dan ook strijdig met de vaststellingsovereenkomst, en dit beslag heeft ook geleid tot de door Y en Everest gevreesde gevolgen.

Onder deze omstandigheden hebben Y en Everest naar het oordeel van het hof in voldoende mate betwist dat sprake was van betalingsonwil. Het aanvullende verwijt van Wals dat Y de activiteiten van X onder een andere door hem opgerichte vennootschap zou hebben voortgezet, slaagt niet. Y heeft aannemelijk gemaakt dat de activiteiten van deze vennootschap veel minder kapitaalintensief waren dan de activiteiten van X, en dat bovendien sprake is van een ander product van andere klanten. Van een voortzetting van dezelfde onderneming in een andere vennootschap, en daarmee van een vorm van verhaalsfrustratie, is geen sprake.

Het hof komt dan ook tot een afwijzing van de vorderingen van Wals in hoger beroep.

Deze uitspraak laat goed zien dat het van belang is voor een schuldeiser om in voldoende mate te onderbouwen dat sprake is van betalingsonwil. Slaagt de schuldeiser daar niet in, en voert de aangesproken bestuurder voldoende feiten en omstandigheden aan waaruit blijkt dat sprake is geweest van betalingsonmacht, dan zal de schuldeiser de schade niet (in elk geval niet op deze grond) op de bestuurder kunnen verhalen.

04

Aansprakelijkheid bestuurder bij turboliquidatie

([Gerechtshof 14 maart 2023](#))

Met enige regelmaat worden gerechtelijke uitspraken gewezen waarin de aansprakelijkheid van een bestuurder van een rechtspersoon onder andere wordt gebaseerd op het feit dat bij de betreffende rechtspersoon een turboliquidatie heeft plaatsgevonden (artikel 2:19 lid 4 BW). Bij een dergelijke liquidatie blijft de fase van vereffening van het vermogen van een rechtspersoon achterwege, en houdt de rechtspersoon reeds op te bestaan op het moment dat het ontbindingsbesluit wordt genomen. Voorwaarde voor toepassing van een turboliquidatie is dat de rechtspersoon niet over baten beschikt. In een aanstaande wetswijziging (Tijdelijke Wet Transparantie Turboliquidatie) wordt overigens bevestigd dat turboliquidatie wel kan worden toegepast voor rechtspersonen met schulden. Schuldeisers kunnen dan dus met lege handen achterblijven. Een van de mogelijkheden die zij hebben om alsnog de door hen geleden schade vergoed te krijgen, is het aanspreken van het bestuur van de ontbonden rechtspersoon. Van belang daarbij is dat de bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt van het onbetaald blijven van de vordering op de rechtspersoon.

Het gerechtshof 's-Hertogenbosch heeft onlangs uitspraak gedaan in een geschil waarbij eveneens sprake was van turboliquidatie. Deze zaak draait om de vennootschap X Juweliers B.V., waarvan alle aandelen indirect worden gehouden door X. X is bovendien indirect bestuurder van X Juweliers (opgericht in mei 2017). X Juweliers exploiteert een winkel in juweliersartikelen en uurwerken en verzorgt daarnaast reparaties van deze artikelen. Een van de leveranciers van X Juweliers is Y Uurwerken. Y Uurwerken heeft vanaf mei 2017 verschillende artikelen verkocht en geleverd aan X Juweliers. Het merendeel van deze artikelen is in augustus 2019 nog onbetaald gebleven. De openstaande vordering bedraagt op dat moment ongeveer EUR 80.000.

In communicatie aan leveranciers van X Juweliers, maakt X op 26 juli 2019 duidelijk dat de zaken er slecht voor staan. X stelt zich door te hoog opgelopen schulden verplicht te voelen mogelijk de stoppen met het bedrijf. In dat geval zouden de geleverde collecties teruggestuurd worden naar de betreffende leveranciers. In de weken hierna vindt nog verschillende malen overleg plaats tussen een vertegenwoordiger van Y Uurwerken en X. X bericht op 21 augustus 2019 in reactie op een eerdere e-mail, waarin werd gevraagd om een voorraadlijst toe te sturen, dat hieraan wordt gewerkt.

Op het moment dat bovengenoemde e-mail wordt verzonden, is nog niet duidelijk dat X Juweliers enkele dagen daarvoor, per 16 augustus 2019, middels turboliquidatie is ontbonden en is opgehouden te bestaan. Op 26 augustus 2019 schrijft X hierover aan vertegenwoordigers van Y Uurwerken dat zij besloten heeft zich op een andere markt te gaan richten, namelijk op het fabriceren en repareren van sieraden en horloges (en dus niet langer als juwelier die sieraden verkoopt).

Dat laatste blijkt echter niet het geval te zijn. Zo worden de eerder door X Juweliers verrichte activiteiten ondergebracht in de vennootschap X Atelier B.V. Die vennootschap is reeds in februari 2019 opgericht. Het in het uittreksel van het handelsregister van deze vennootschap genoemde mobiele telefoonnummer is hetzelfde als het nummer dat bij X Juweliers stond vermeld. Ook de activiteiten lijken dezelfde te zijn. Zo staat X Atelier in het handelsregister geregistreerd met als activiteit onder andere 'Winkels in juweliersartikelen en uurwerken'. Ten slotte maakt X in een bericht op haar Facebookpagina op 1 augustus 2020, bij een foto van het pand waar X Atelier is gevestigd, melding van het feit dat de winkel alweer drie jaar geopend is. De eerder onder de noemer X Juweliers verrichte werkzaamheden zijn daarbij dus meegerekend.

Y Uurwerken stelt zich op basis van al het voorgaande op het standpunt dat X jegens haar aansprakelijk is voor de door haar geleden schade (bijna EUR 34.000), bestaande uit het feit dat de vordering op X Juweliers onbetaald is gelaten.

Het hof gaat mee in deze verwijten die Y Uurwerken aan X maakt. Volgens het hof heeft X bovendien geen enkele verklaring gegeven waarom zij pas in juli 2019 heeft gehint op een mogelijke noodzaak om het bedrijf X Juweliers te stoppen, terwijl

kennelijk reeds in februari 2019 X Atelier was opgericht. Daarnaast overweegt het hof dat van X mocht worden verlangd dat zij inzichtelijk zou maken waarom zij tussen februari 2019 en augustus 2019 (het moment van turboliquidatie) kennelijk in de twee vennootschappen tegelijk zaken is gaan ondernemen, en wat er in de betreffende periode in de beide vennootschappen was gebeurd. Al deze feiten en omstandigheden rechtvaardigen volgens het hof het vermoeden dat X een meer rendabele bedrijfsvoering wilde realiseren door lasten achter te laten in X Juweliers en enkele meer winstgevendende onderdelen onder te brengen in X Atelier. Ten slotte heeft X verklaard dat 'het kleine beetje actief' in X Juweliers werd betaald aan 'de meest urgente crediteuren' en is niet betwist dat de voorraden van andere leveranciers zijn overgegaan naar X Atelier.

Het hof concludeert dat X wist of redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat de door haar bewerkstelligde handelwijze van X Juweliers ertoe zou leiden dat X Juweliers haar verplichtingen jegens Y Uurwerken niet zou nakomen, en dat zij ook geen verhaal zou bieden. Hiervan kan X een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt.

Ten aanzien van de geleden schade wijst het hof erop dat X geen deugdelijke, sluitende informatie heeft verstrekt over de liquiditeits- en vermogenspositie van X Juweliers. X heeft haar stelling dat de vennootschap verlieslatend was niet weten te onderbouwen. Het hof wijst de vordering van Y Uurwerken in hoger beroep dan ook toe.

Turboliquidatie is een mogelijkheid om op een snelle manier een vennootschap te ontbinden waarin zich geen baten meer bevinden. Schuldeisers kunnen op die wijze wel het slachtoffer worden van malafide bestuurders, die door toepassing van turboliquidatie proberen om onder betalingsverplichtingen uit te komen. Deze uitspraak laat goed zien hoe er in de rechtspraak wordt aangekeken tegen personen die zich veilig wanen tegen mogelijke aansprakelijkheid in faillissement, die daarbij het argument aanvoeren dat zij zelf geen (statutair) bestuurder zijn. Deze personen doen er goed aan zich te realiseren dat ook zij een aansprakelijkheidsrisico lopen.

Een vraag over bestuurders-aansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw

Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven

Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060

m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik

Advocaat

+31 6 2248 1755

t.munnik@ploum.nl

Suzanne van Aalst

Advocaat

+31 6 1255 6802

s.vanaalst@ploum.nl

Annerieke Meerkerk

Advocaat

+31 6 1117 6305

a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk

Advocaat

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl